
Fischer Mária

LUCA NAPJÁN

Most legyek újra madár, oldozd szárnyaimat,
gúzsba kötött, szomorú lelkem gémbereedik.
Hajnalban született angyalom, állj elibém,
oldozd szárnyaimat, mondd, hogy tiszta az ég.
Csonttollú hidegek jönnek, hóban a tél
vézna lidérce tüzet szít és lángot okád.
Égni fog egy farakás alján egy falevél,
néhány szép üzenet, néhány hangyatozás.
Most legyek újra madár, oldozd szárnyaimat –
Hajnalban született angyalom, elsuhanunk.
Égig emelkedik árnyéktalan, ébredező
gondolatom, égig a hangom. Majd vijjogok,
egyre rikoztom, és hallani kell idelelni,
széles e földön, a fénylő Isten mit üzen.

IKREK HAVA

Ott, ahol éveken át borzas gesztenyefák
ringatták a tavasz fényeit, ott csavarogsz
álmodban, Habakuk. Lesnek a várkonyiak,
pillák sátra alól bámulnak kifelé.
Rád mutogatnak a vénasszonyok, élemedett
férfiak; és nem öregszel, mondják keserű
ízzel a szájban, egészen halkán, szomorú
szívvel. Hallod-e őket? Vagy csak gyalogolsz
fától fáig, imát mormolgatva, nehéz
fejjel, részegen? Egyszer majd megszabadulsz,
felkap a szél, elereszt fenn a világ tetején.
Nézek utánad az út széléről, az időd
mindig az én jelenem. Távolodni akarsz.
Mégis: most amit álmodsz, én álmodom azt.